

[Ole Bjørn Kraft.]

og mest — fordi det vil kunne betyde nytte-
løse ofre af liv og færlighed af ungdommen
i forsvaret.

I forbindelse med forsvarsspørgsmålet om-
talte den højtærede minister de raketpro-
blemer, vi er stillet over for, nemlig anbrin-
gelsen af mellemdistanceraketter på dansk
grund og atomammuniton til de korttræk-
kende forsvarsraketter, vi har accepteret
at modtage. Hvad de første angår, har vi
under de stedfundne drøftelser ikke oppo-
neret imod, at regeringen under givne for-
udsætninger — som ministeren har udtrykt
det — har afvist deres anbringelse her i
landet. Jeg tror ikke, denne afvisning vil
møde militær beklagelse, men i samme
åndedrag er det rigtigt at sige, at vi må
være glade over, at lande som Frankrig og
Holland har erklæret sig rede til at tage
imod disse virkningsfulde gengældelses-
våben. Det er et af de mange eksempler
på værdien af Atlantpagten og af at se
Vesteuropas forsvar som en helhed, for
derved bliver disse raketter også et led i
vort forsvar.

Hvad det andet spørgsmål, atomammuni-
titionen, angår, er vi mindre overbevist om
rigtigheden i regeringens argumentation.
Det er vanskeligt at se, hvad der begrunder
modstanden mod at gøre disse forsvars-
våben, hvis rækkevidde ikke når uden for
vore egne grænser, så effektive som muligt.
Det er rigtigt, at de vil aldrig kunne
anvendes til angreb. Dette våben truer ingen.
Den, der ikke vil udsætte sig for det, kan
blot holde sig borte fra vort område. Jeg
kunne derfor have ønsket, at regeringen
havde været noget mere tilbageholdende og
udsat sin afgørelse også ud fra den betragt-
ning, at når vi nu står over for forhand-
linger med Sovjetunionen, hvorunder også
Danmark skal yde sit bidrag, er det ikke
ganske rimeligt på forhånd at gøre indrøm-
melser, i særdeleshed ikke, når man ikke ved,
om den part, man forhandler med, er rede
til at gøre indrømmelser til gengæld. Om det
vil blive tilfældet, kan kun fremtiden afgøre.
Sovjetunionen har foreløbig stillet sig på
det standpunkt, at den alene må have alle
tidens mest udviklede atomvåben, men at
ingen andre europæiske lande må have dem.
Det er naturligvis altid et standpunkt. I
dag foreligger der i øvrigt en meddelelse

om, at Bulgarien og Albanien er i færd
med at opstille raketbastioner. Betyder det,
at de ikke betragtes som europæiske lande?

De generelle betragtninger, som ministe-
ren har fremsat, og som er båret af ønsket
om afspænding, om forhandling, om til-
vejebringelse af almindelig, kontrolleret
nedrustning — hele denne indstilling, der er
den frie vestlige verdens, har fuld tilslut-
ning i mit parti, som den har det i vort folk.

Her er ingen selvopgivelse, men en dyb
følelse af, at vi gennemlever afgørende
tider, og at den gode vilje ikke må lade
noget middel uforsøgt. Men der er også i
demokratierne en klar forståelse af, at der
må være gensidighed, når beslutninger
skal træffes, og at vi er sat til at værne
afgørende værdier for menneskene, værdier,
der, hvis vi går til grunde og opluges af
kommunismen, i det mindste for lange
tider vil gå til grunde med os. Det, der
derfor må bære vor holdning, må være
trofasthed mod disse værdier og tro på,
at det er på dette kulturgrundlag, fremtiden
må bygges. Vi må virkelig stå inde for,
hvad vi tror på; hvis vore idealer er andre
end kommunismens — og det er de —
må vi også efterleve dem.

Jeg vil gerne gøre nogle enkelte bemærk-
ninger om det, man kalder en atomfri
zone. Denne tanke er oprindeligt fremsat
fra polsk side, og den er for tiden genstand
for mange overvejelser. Mit grundsynspunkt
vil være dette, at intet, der kan føre til
en kontakt, som kan blive indledningen
til en ny udvikling, på forhånd uden
videre bør afvises. Det bør formentlig
heller ikke være tilfældet med denne
tanke. Men det er ganske vist vanskeligt
for mig at se, hvilken beskyttelse denne
zone ville kunne yde under den nye våben-
tekniske udvikling. Jeg kan ikke frigøre
mig for den tanke, at forslaget mere har
propagandamæssigt formål. Jeg synes —
og jeg tror også, det er ministerens mening —
at afgørelsen i det væsentlige må overlades
de magter, det i første række angår. For
dem vil det ikke være uden betydning.
Stillingen vil være den, at ganske vist
kan raketterne ikke affyres fra deres
territorium, men til gengæld kan de blive
ramt af dem. Jeg er derfor enig med den
højtærede minister, når han sluttede med
at sige, at hensynet til helheden og de